Ιούνιος 2017

Ο Α εκμίσθωσε διαμέρισμα στους Β και Γ προκειμένου αυτοί να το χρησιμοποιήσουν ως κατοικία. Για την καταβολή του μισθώματος και όλων των σχετικών χρηματικών υποχρεώσεων από τη σύμβαση της μισθώσεως συμφωνήθηκε μεταξύ των συμβαλλομένων μερών ενοχή εις ολόκληρον των Β και Γ (ΑΚ481). Μετά από ορισμένο χρονικό διάστημα, ο Α διαπιστώνει φθορές στο μίσθιο που κατά τη γνώμη του προήλθαν από την κακή χρήση του. Διαμαρτυρίες του προς τους μισθωτές δεν είχαν αποτέλεσμα. Κατόπιν τούτου ασκεί αγωγή αποζημιώσεως κατά του Β στο αρμόδιο δικαστήριο με αναφορά στη σύμβαση μισθώσεως, στις προκληθείσες φθορές και στο ποσό της ζημίας το οποίο και αιτείται να του καταβληθεί. Ο Β με τις εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις του ισχυρίσθηκε ότι η αγωγή είναι απορριπτέα για νομικούς και πραγματικούς λόγους. Συγκεκριμένα, ο Β προέβαλε τον ισχυρισμό ότι στην αγωγή δεν απαντούσε ισχυρισμός ότι οι φθορές είναι **πέραν** εκείνων που προήλθαν από τη συνήθη και συμφωνημένη χρήση του μισθίου και για τις οποίες ευθύνεται κατά νόμο ο μισθωτής (ΑΚ592). Η αγωγή ήταν επίσης απορριπτέα γιατί δεν είχε στραφεί και κατά της Γ που είχε επίσης την ιδιότητα της μισθώτριας. Ως προς την ουσία της υποθέσεως ισχυρίσθηκε ότι δεν υπήρχαν φθορές **πέραν** από τις συνήθεις για τη συμφωνηθείσα χρήση του μισθίου. Σε κάθε περίπτωση προβάλλει την ένσταση επισχέσεως για αξίωση καταβολής δαπανών, στις οποίες προέβη στο μίσθιο και για τις οποίες βαρύνεται ο εκμισθωτής Α. Από την πλευρά του ο Α ζήτησε με παραδεκτό δικονομικό τρόπο την απόρριψη όλων των ισχυρισμών του Β. Ιδίως σε σχέση με τον πρώτο ισχυρισμό ανέφερε ότι η αγωγή του είναι πλήρης. Σε κάθε περίπτωση προσθέτει τώρα κατά τη συζήτηση ότι οι φθορές δεν ήταν τέτοιες που προκλήθηκαν από τη συνηθισμένη χρήση του μισθίου. Ήταν ασυνήθεις και άσχετες με τη συμφωνηθείσα χρήση.

Έλαβαν χώρα αποδείξεις. Το δικαστήριο τελικώς απέρριψε τους ισχυρισμούς του Α για την έλλειψη της αγωγής και για το γεγονός ότι η αγωγή δεν στρέφεται και κατά της Γ. Απέρριψε επίσης ως αόριστη την ένσταση επισχέσεως. Σε σχέση με τις φθορές δεν μπόρεσε να σχηματίσει παρά την εξάντληση όλων των αποδεικτικών δυνατοτήτων πλήρη δικανική πεποίθηση. Εξέδωσε απόφαση που δέχεται κατ'ουσίαν την αγωγή. Η ασκηθείσα έφεση του Β, με λόγο εφέσεως την εσφαλμένη εκτίμηση αποδείξεων δεν οδήγησε σε θετικό αποτέλεσμα, καίτοι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο προβληματίσθηκε αν θα έπρεπε να απορρίψει την αγωγή ως αόριστη.

Στη συνέχεια ο Α προβαίνει, αφού τήρησε ό,τι απαιτείται κατά νόμο, σε καταγγελία της μισθώσεως (ΑΚ594) λόγω των φθορών και ενόψει της ήδη τελεσίδικης αποφάσεως για την αποζημίωση. Ο Β αμφισβητεί την ύπαρξη φθορών για τις οποίες ευθύνεται, δηλαδή την ύπαρξη φθορών πέραν των συνήθων για τη συμφωνηθείσα χρήση και ζητά ως εκ τούτου την απόρριψη της αγωγής. Η καταγγελία κατά τη γνώμη του είναι άκυρη. Αντίθετα, ο Α φρονεί ότι υφίσταται δεδικασμένο για το θέμα αυτό από την πρώτη δίκη και δεν εξετάζει μάρτυρες. Σε εξέταση μαρτύρων προβαίνει ο Β που επιβεβαιώνουν τους ισχυρισμούς του. Το δικαστήριο διαπιστώνει τη μη ύπαρξη φθορών πέραν των συνήθων και απορρίπτει την αγωγή.

Με την αγωγή αποζημιώσεως ο Α είχε ζητήσει και τη λήψη του μέτρου της προσωπικής κρατήσεως ως μέσου εκτελέσεως λόγω των φθορών στο μίσθιο (ΚΠολΔ1047). Το αίτημα απερρίφθη από το δικαστήριο ως μη νόμιμο. Κατόπιν τούτου, ο Α δρομολόγησε αναγκαστική κατάσχεση σε ακίνητο του Β με τήρηση της προδικασίας. Ερωτάται:

1. Ποιος δικονομικός προβληματισμός υποκρύπτεται στον ισχυρισμό του Β για την έλλειψη της αγωγής σε σχέση με τις φθορές; Τι φρονείτε σχετικώς;
2. Έπρεπε ο Α να στρέψει την αγωγή και κατά της Γ, όπως ισχυρίσθηκε ο Β;
3. ~~Έκρινε ορθά το δικαστήριο στην πρώτη δίκη για την αποζημίωση ενόψει του αποτελέσματος της αποδεικτικής διαδικασίας για φθορές;~~
4. Δεσμεύεται ο Β να επαναφέρει την ένσταση επισχέσεως στην επισπευδόμενη εναντίον του αναγκαστική εκτέλεση με την κατάσχεση του ακινήτου του, στην οποία προέβη ο Α;
5. Ορθά έκρινε το δικαστήριο της δεύτερης δίκης για την καταγγελία απορρίπτοντας την αγωγή καίτοι υπάρχει η πρώτη απόφαση για την αποζημίωση;
6. Μπορούσε το δευτεροβάθμιο δικαστήριο να απορρίψει την αγωγή του Α ως αόριστη, όπως προβληματίσθηκε ενόψει του προβληθέντος λόγου εφέσεως;
7. Μπορεί ο Α να επισπεύσει εκτέλεση και κατά της Γ με βάση τον εκτελεστό τίτλο που έχει κατά του Β;
8. Ορθώς απερρίφθη το αίτημα του Α για προσωπική κράτηση του Β ως μη νόμιμο;
9. Με βάση την παράσταση του Β για την έλλειψη της πρώτης αγωγής, ποια αναιρετική πλημμέλεια θα συνέτρεχε;

✓ ① Ο ισχυρισμός του Β = ένσταση και το βάρος απόδειξης φέρει ο ενιστάμενος.

✓ ② Όχι, διότι οι Β και Γ είναι απλοί ομόδικοι.

④ Ο Β μπορεί να επαναφέρει (στην ανακοπή του) την ένσταση επισχέσεως που είχε απορριφθεί ως αόριστη, επειδή δεν προβλήθηκε και δεν ενετάστηκε. Υφίσταται μεν η διάταξη του 330 ΑΚ, όμως η γνήσια, μη αυτοτελής ένσταση της επισχέσεως θα απορριφθεί ως αόριστη.

⑤ Τα πραγματικά περιστατικά δεν καλύπτονται από το δεδικασμένο και άρα: ορθά έκρινε το δικαστήριο της δεύτερης δίκης.

(μεταβιβαστικού αποτελέσματος)

⑥ Το απαράδεκτο και το νόμω αβάσιμο της αγωγής είναι πέραν του άρθρου 522 ΚΠολΔ, με όριο την αρχή της μη χειροτέρευσης της θέσης του εγκαλούντος (ΚΠολΔ536 παρ.1).

⑦ Όχι, δεν μπορεί.

⑧ Ορθώς απερρίφθη το αίτημα του Α, διότι η αγωγή στηριζόταν σε σύμβαση + όχι σε αδικοπραξία (ΚΠολΔ1047)

⑨ νομική αοριστία – νόμω αβάσιμο: άρθρο 559 παρ.1 ΚΠολΔ

Σεπτέμβριος 2017

Ο Α παρέδωσε προς φύλαξη στην ανώνυμη εταιρεία Β πολύτιμο πίνακα λόγω προσωρινής αναχωρήσεώς του στην αλλοδαπή. Ο Γ, ο οποίος απασχολείτο στη Β ως εργαζόμενος, εκποίησε κατά την εκτέλεση των καθηκόντων του στη Β τον πίνακα προς τον φιλότεχνο Δ. Μετά την επιστροφή του στη χώρα, ο Α ζήτησε από τη Β την απόδοση του πίνακα, κάτι το οποίο δεν κατέστη δυνατό λόγω της εκποιήσεως. Πληροφορηθείς τα πραγματικά γεγονότα ο Α άσκησε διεκδικητική αγωγή κατά του Δ με αίτημα να καταδικασθεί να του αποδώσει τον πίνακα, τον οποίο είχε λάβει από τον Γ. Ο Δ αμυνόμενος, ζήτησε με τις προτάσεις του την απόρριψη της αγωγής ως αόριστης επικουρικώς και νομικώς αβάσιμης, με την αιτιολογία ότι ο ενάγων δεν ισχυρίζεται στην αγωγή ότι ο εναγόμενος (δηλ. ο Δ) ήταν κατά την παράδοση της νομής από τον Γ κακής πίστης. Σε κάθε περίπτωση ο ίδιος ήταν καλής πίστεως και αγνοούσε την έλλειψη κυριότητας της Β. Ο Α με την προσθήκη - αντίκρουση που κατέθεσε σε σχέση με τις προτάσεις του αντέτεινε ότι ο Δ ήταν εκείνος που όφειλε να επικαλεσθεί την καλή του πίστη με την απάντησή του στην αγωγή. Το Δικαστήριο προβληματίσθηκε, τελικώς όμως εξέτασε όπως προβλέπεται κατά τη δικονομία (άρθρο 237παρ.6) μάρτυρες και από τις δύο πλευρές. Δεν μπόρεσε όμως να σχηματίσει πλήρη δικανική πεποίθηση παρά το γεγονός ότι εξάντλησε όλα τα διαθέσιμα αποδεικτικά μέσα συμπεριλαμβανομένης της εξετάσεως των μαρτύρων και των διαδίκων. Εξέδωσε απόφαση με την οποία απέρριψε την αγωγή με την αιτιολογία ότι δεν μπόρεσε να σχηματίσει πλήρη δικανική πεποίθηση ως προς το θέμα της κακής πίστεως του Δ. Η απόφαση κατέστη τελεσίδικη λόγω μη ασκήσεως εφέσεως. Στη συνέχεια, ο Α άσκησε αγωγή αποζημιώσεως στο αρμόδιο δικαστήριο κατά της Β και του Γ. Στην αγωγή αναφέρεται η κυριότητα του Α, η συμφωνία για τη φύλαξη του πίνακα, η αδυναμία αποδόσεως, η εκποίηση από τον Γ, η ιδιότητα του Γ ως προστηθέντος και η ύπαρξη δόλου, άλλως αμέλειας του Γ. Εκδίδεται απόφαση που κάνει πλήρως δεκτή την αγωγή. Διαπιστώνει βαριά αμέλεια του Γ με ρητή αναφορά στην ύπαρξη αδικοπραξίας. Για τον λόγο αυτό κηρύσσεται, κατ'αποδοχή του σχετικού αιτήματος του Α η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή (ΚΠολΔ908). Η απόφαση επιδίδεται με πρωτοβουλία του Α στους διαδίκους. Κατά της αποφάσεως άσκησε έφεση η Β. Έφεση όμως, ασκεί και ο ίδιος ο Α, επειδή θεωρεί ότι ο Γ ενήργησε δολίως. Περαιτέρω, αμυνόμενος ο Α κατά της εφέσεως της Β, ισχυρίζεται ότι είναι απαράδεκτη, επειδή η έφεση δεν ασκήθηκε και από τον Γ. Ερωτάται:

1. Έκρινε ορθώς το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο σε σχέση με την αγωγή του Α κατά του Δ;
   Ποιος προβληματισμός τίθεται με τους εκατέρωθεν ισχυρισμούς του Α και του Δ;
2. Ο Α μπορεί να επανέλθει με νέα αγωγή κατά του Δ ενόψει του αποτελέσματος της δίκης με τον Δ;
3. Παραδεκτώς εξετάστηκαν μάρτυρες για το θέμα της καλής ή κακής πίστεως του Δ;
4. Εμποδιζόταν δικονομικώς η άσκηση της αγωγής αποζημιώσεως του Α κατά των Β και Γ από τη δίκη και το αποτέλεσμα αυτής μεταξύ Α και Δ;
5. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που έκανε δεκτή με τη δοθείσα αιτιολογία την αγωγή του Α κατά της Β και του Γ αποφάνθηκε για όλες τις αξιώσεις του Α κατά της Β που απορρέουν από το ιστορικό της αγωγής;
   Το θέμα έχει νομική σημασία;
6. Είναι βάσιμος ο ισχυρισμός του Α ότι την έφεση έπρεπε να την είχε ασκήσει και ο Γ;
   Πώς θα συνδέονταν στη δίκη οι Β και Γ;
7. Έχει έννομο συμφέρον ο Α για άσκηση εφέσεως με λόγο εφέσεως ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έπρεπε να είχε δεχθεί δόλο και όχι αμέλεια του Γ;

① Κρατούσα άποψη: Η καλή πίστη του αποκτώντος εντάσσεται στα θεμελιωτικά γεγονότα ως προς τη διάταξη του άρθρου 1036 ΑΚ, επομένως θα πρέπει να την επικαλεστεί μέχρι τότε ο κύριος ενάγων. Η καλή πίστη που αντιτείνει ο Δ = άρνηση και αν αυτά ισχύουν: η αγωγή θα απορριφθεί ως νόμω αβάσιμη. Αντίθετα ισχυρή άποψη: Η αγωγή θα έπρεπε να είχε γίνει δεκτή (εν αμφιβολία).

② Ο ενάγων (δεν) μπορεί να επανέλθει με νέα αγωγή κατά του Δ λόγω ύπαρξης δεδικασμένου.

③ Καλή (η) κακή πίστη ┌ πραγματικό γεγονός
                       └ αντικείμενο αποδείξεως

Επομένως, παραδεκτώς εξετάστηκαν μάρτυρες για το θέμα της καλής ή κακής πίστεως του Δ.

④ Ο Α βεβαίως και μπορεί να άσκηση αγωγή αποζημιώσεως κατά των Β και Γ. Δεν έχει παραχθεί δεδικασμένο. Είναι δικαστικό τεκμήριο + έχει απαναληπτικές συνέπειες.

→ ⑤ Το δικαστήριο (δεν) αποφάσισε για την αίτηση από τη σύμβαση + την κρίση για τα πραγματικά περιστατικά. Το θέμα είναι κρίσιμο για την κάλυση (η) μη από το (ουσιαστικό) δεδικασμένο της απώσεως από τη σύμβαση.

⑥ Όχι, η έφεση (δεν) θα έπρεπε να έχει ασκηθεί από τον Γ. Οι Β και Γ θα συνδέονταν στη δίκη με απλή ομοδικία.

⑦ Όχι, ο Α (δεν) έχει έννομο συμφέρον για άσκηση εφέσεως με τον λόγο αυτό.
Η υποκειμενικότητα συνιστά πραγματικό γεγονός + για πραγματικά γεγονότα (δεν) δημιουργείται δεδικασμένο.
   ┌ δόλος
   └ αμέλεια

Ιούνιος 2019, πρακτικό ΙΙ

Ι. Η ανώνυμη εταιρεία Α με πωλήσεις ανά τον κόσμο προμήθευε επί έτη με ηλεκτρονικές συσκευές την ομόρρυθμη εταιρεία (ΟΕ) Β με μερική πίστωση του τιμήματος. Την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της είχε εγγυηθεί ο Γ (ΑΚ847). Όπως συνηθίζεται στις εμπορικές συναλλαγές, τα συμβαλλόμενα μέρη ανά τακτά χρονικά διαστήματα προέβαιναν σε εκκαθάριση των οικονομικών τους σχέσεων με την εξαγωγή ενός χρεωστικού υπολοίπου που αναγνώριζε εγγράφως η Β (ΑΚ873). Στα έτη της κρίσεως η Β αντιμετώπισε δυσκολίες με αδυναμία εκπληρώσεως των υποχρεώσεών της και αποκτήσεως νέων προϊόντων.

ΙΙ. Αλλεπάλληλες συμφωνίες για τη διευθέτηση των υποχρεώσεων της Β προς την Α δεν κατέστη δυνατόν να τηρηθούν. Κατόπιν τούτου η Α άσκησε αγωγή στο αρμόδιο δικαστήριο κατά της Β, του εγγυητή Γ και του ομμόρυθμου εταίρου Δ που κατά τον νόμο ευθύνεται απεριορίστως και εις ολόκληρον για τις υποχρεώσεις της ΟΕ. Με την αγωγή ζητήθηκε η καταβολή του ποσού των 138.500 ευρώ από διαδοχικές συμβάσεις πωλήσεως. Στη δίκη κατέθεσαν εμπροθέσμως προτάσεις η ενάγουσα Α, η εναγόμενη Β και ο εναγόμενος Γ. Δεν κατέθεσε προτάσεις ο Δ καίτοι υπήρξε νομότυπη επίδοση της αγωγής προς αυτόν. Με τις προτάσεις η Β αρνήθηκε την ύπαρξη του χρέους με προβολή ενστάσεως εξοφλήσεως. Ο Γ υποστήριξε ότι η αγωγή ήταν έναντι αυτού απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη αφού δεν απαντούσε σε αυτήν ισχυρισμός ότι η εγγύηση δόθηκε εγγράφως με αναφορά και της ημερομηνίας. Προέβαλε επίσης επικουρικώς σε συμψηφισμό ανταπαίτηση του ποσού 15.000 ευρώ που αφορούσε τόκους για απαίτησή του που είχε προβληθεί επιτυχώς με συμψηφισμό σε άλλη δίκη με ενάγουσα την Α κατ'αυτού και η οποία είχε γίνει δεκτή (η ανταπαίτηση που είχε προσβληθεί συμψηφιστικώς) τελεσιδίκως. Η Α με την προσθήκη-αντίκρουση των προτάσεών της (237 ΙΙ) αρνήθηκε την αλήθεια και την νομική βασιμότητα των ισχυρισμών των Β και Γ. Μεταξύ άλλων υποστήριξε ότι το επίδικο χρέος υφίσταται, δικαιούται εξάλλου το ποσό της αγωγής και με βάση την αφηρημένη αναγνώριση χρέους (ΑΚ873), ενώ για την εγγύηση υποστήριξε ότι το θέμα του τύπου αφορά τον εγγυητή Γ και ως δανειστής δεν είχε υποχρέωση επικλήσεώς του με το δικόγραφο της αγωγής. Σε κάθε περίπτωση προσκομίζει το έγγραφο της εγγυήσεως που ανηύρε στο αρχείο της (η Α). Υποστήριξε ακόμα ότι δεν υπάρχει ανταπαίτηση του Γ για τους τόκους καθότι το δικαστήριο είχε αποφανθεί εσφαλμένως ως προς αυτήν.

ΙΙΙ. Το δικαστήριο διαπιστώνει από το περιεχόμενο της αγωγής ότι η επίδικη αξίωση για την καταβολή του τμήματος των 138.500 ευρώ είχε υποπέσει σε παραγραφή. Έλαβαν πάντως χώρα αποδείξεις με παραδεκτό τρόπο από τις οποίες προέκυψε ότι τα πωληθέντα από την Α είχαν πραγματικό ελάττωμα που δικαιολογούσε τη μείωση του τιμήματος κατά 80.000 ευρώ.

Το δικαστήριο εξέδωσε απόφαση με την οποία απέρριψε την ένταση εξοφλήσεως καταδίκασε την Β και τον Δ στην καταβολή του ποσού των 58.500 ευρώ (138.500-80.000) λόγω της ελαττωματικότητας των προϊόντων. Απέρριψε προσέτι ως απαράδεκτο τον ισχυρισμό της Α για την αφηρημένη αναγνώριση, ενώ ως προς τον Γ απέρριψε την αγωγή ως αόριστη λόγω του θέματος του τύπου. Η απόφαση κηρύχθηκε παραδεκτώς προσωρινώς εκτελεστή.

ΙV. Η Α επίσπευσε αναγκαστική εκτέλεση κατά της Β με την τήρηση της νόμιμης προδικασίας. Επέβαλε κατάσχεση σε εμπορεύματα στον χώρο της Β που ανήκαν όμως κατά κυριότητα στη ΣΤ η οποία είχε προβεί στην πώληση με επιφύλαξη της κυριότητας (ΑΚ532). Η ΣΤ το πληροφορήθηκε αυτό, φρονεί όμως ότι δεν κινδυνεύει το δικαίωμά της. Παράλληλα, η Α επέβαλε κατάσχεση εις χειρός του πιστωτικού ιδρύματος Π για τυχόν απαιτήσεις της Β. Το πιστωτικό ίδρυμα προέβη σε καταφατική δήλωση για το ποσό των 100.000 ευρώ.

V. Κατά της αποφάσεως άσκησαν έφεση όλα τα διάδικα μέρη. Μεταξύ άλλων, ο ερημοδικασθείς Δ ισχυρίσθηκε με την έφεση ότι εσφαλμένως το δικαστήριο δεν απέρριψε την αγωγή λόγω παραγραφής και σε κάθε περίπτωση, προβάλλει τώρα τον σχετικό ισχυρισμό ως λόγο εφέσεως.

Ερωτάται:

1. Ορθώς έκρινε το δικαστήριο με την επιδίκαση στην Α του ποσού των 58.500 ευρώ;
2. Πώς αξιολογείτε τους ισχυρισμούς των Α και Γ ως προς την εγγύηση; ~~ΑΚ847~~ (το θέμα του τύπου και της ημερομηνίας)
3. Παραδεκτώς απέρριψε το δικαστήριο τον ισχυρισμό της Α για την αφηρημένη αναγνώριση χρέους;
4. Πώς αξιολογείτε τους εκατέρωθεν ισχυρισμούς των Α και Γ για την ανταπαίτηση από τους τόκους καίτοι δεν ασχολήθηκε το δικαστήριο με το θέμα αυτό;
5. Πώς αξιολογείτε τους ισχυρισμούς του Δ σε σχέση με την παραγραφή;
6. Είναι ορθή η νόμιμη αξιολόγηση της ΣΤ, ότι δηλαδή δεν κινδυνεύει το δικαίωμά της;
7. Τι συνέπειες επάγεται η καταφατική δήλωση του πιστωτικού ιδρύματος;

① Το ζήτημα που προέκυψε (εν) προτάθηκε από κάποιο διάδικο. Το πραγματικό γεγονός της ελαττωματικότητας λήφθηκε υπόψιν αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο, κάτι το οποίο απαγορεύεται λόγω του συζητητέου ενδιάμεσου (ΚΠολΔ106) = 9ος αναιρ. λόγος, 559 ΚΠολΔ

② Πρότυπα άσκησης: Ο τύπος (και όχι η ημερομηνία) ανήκει στα θεμελιωτικά γεγονότα και ο εναγων θα πρέπει να επικαλεστεί την τήρησή του, διαφορετικά: η αγωγή = νόμω αβάσιμη.
Θεωρία: Η αγωγή απορρίπτεται ως νόμω αβάσιμη.
Νομολογία: Η αγωγή είναι απαράδεκτη (ή έστω αόριστη), αλλά ο διάδικος έχει τη δυνατότητα να επανέλθει. Δεν ισχύει το ίδιο για την ημερομηνία.

Οτιδήποτε ανήκει στα θεμελιωτικά γεγονότα πρέπει να αναφέρεται στην αγωγή (όχι με προσθήκη).

Ο εναγων που επικαλείται τη σύμβαση εγγύησης πρέπει να αποδείξει και τον ενστατικό τύπο.
Θεωρητικά: η αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμη, όμως: στην πραγματικότητα η αγωγή θα απορριφθεί ως απαράδεκτη (αόριστη) και ο εναγων θα έχει δυνατότητα επιστροφής.

③ Με την επίκληση αφηρημένης αναγνώρισης χρέους, η Α εισάγει στη δίκη ένα διαφορετικό αντικείμενο, μεταβάλλει την ιστορική βάση της αγωγής. Επομένως, παραδεκτώς το δικαστήριο απέρριψε τον ισχυρισμό.

④ ΚΠολΔ331: Το δεδικασμένο εκτείνεται και στα ζητήματα που κρίθηκαν παρεμπιπτόντως και αποτελούν αναγκαία προϋπόθεση του κύριου ζητήματος. Κρίση δικαστηρίου = προδικαστικό ζήτημα
Θετική λειτουργία δεδικασμένου

⑤ Ένσταση παραγραφής = γνησία ένσταση (όχι κατακρητική) — απαιτείται πρόταση από κάποιο διάδικο (εν) λαμβάνεται υπόψιν αυτεπαγγέλτως

Δ = ομόρρυθμος εταίρος → έκταση αναγκαίας ομοδικίας (εκπροσωπείται από τους παρισταμένους)
ΚΠολΔ527 (παρ.6): Είναι απαράδεκτη η προβολή στην κατ'έφεση δίκη πραγματικών ισχυρισμών που (εν) προτάθηκαν στην πρωτόδικη δίκη, εκτός αν αποδεικνύονται εγγράφως (ή) με δικαστική ομολογία του αντιδίκου. Το απαράδεκτο λαμβάνεται υπόψιν και αυτεπαγγέλτως.

⑥ ΑΚ1036 (κτήση κινητού παρά μη κυρίω) + ΚΠολΔ532: παραδεκτό έφεσης + αναγκαστική εκτέλεση
Ο τρίτος μπορεί να αδρανεί αναίτια, ωστόσο η νομολογία υποστηρίζει ότι αδρανεί κατακρητικά.

⑦ Η καταφατική δήλωση του πιστωτικού ιδρύματος αντεπάγεται αναγκαία εκ του νόμου επιχώρηση απαιτήσεως, ενώ ο κατάσχων γίνεται (πλέον) δανειστής

αποκτά αυτοδικαίως απαίτηση εναντίον του οφειλέτη

Κατάσχεση εις χείρας τρίτου (άρθρα 982 επ. ΚΠολΔ) — αίτηση αναστολής (ΚΠολΔ938); αίτημα προσωρινής διαταγής + επίδοση αυτής

Σεπτέμβριος 2019

1. Η εταιρία Α παροχής επενδυτικών συμβουλών κατήγγειλε τη σύμβαση εργασίας που είχε καταρτίσει με τους Β και Γ λόγω πλημμελούς εκπληρώσεως των υποχρεώσεων τους. Κατά τους ισχυρισμούς της παρέσχαν επενδυτικές συμβουλές σε συγκεκριμένους αντισυμβαλλομένους που ήταν προφανώς εσφαλμένες. Οι Β και Γ αμφισβήτησαν το λόγο και κατ'επέκτασιν το κύρος της καταγγελίας κι άσκησαν προς τούτο στο αρμόδιο δικαστήριο αγωγή με αιτήματα (Α) να αναγνωριστεί η ακυρότητα της καταγγελίας και η (Β) μη ύπαρξη πλημμελούς συμπεριφοράς εκ μέρους τους. Έλαβαν χώρα αποδείξεις. Εκδόθηκε απόφαση που διαπίστωσε την πλημμελή εκπλήρωση των υποχρεώσεων των Β και Γ κι απέρριψε την αγωγή ως ουσία αβάσιμη ως προς το πρώτο αίτημα. Κατά τις παραδοχές της αποφάσεως, πλημμελώς ενήργησε περισσότερο, κατά ποσοστό 90%, ο Γ. Παράλληλα, το δικαστήριο δέχθηκε με βάση τις αποδείξεις, ότι ο Γ δεν προσερχόταν τακτικά στην εργασία, ώστε η καταγγελία της συμβάσεως να είναι και για το λόγο αυτό δικαιολογημένη. Το δικαστήριο σε σχέση με το δεύτερο αίτημα της αγωγής έκρινε ότι είναι μη νόμιμο κι απέρριψε την αγωγή με την αιτιολογία αυτή. Η απόφαση κατέστη τελεσίδικη μετά την εξάντληση και του δεύτερου βαθμού δικαιοδοσίας στη βάση εφέσεων των Β και Γ.

2. Στη συνέχεια η Α άσκησε αγωγή αποζημιώσεως κατά των Β και Γ ως υπόχρεων εις ολόκληρον (ΑΚ481), αξιώνοντας το ποσό των 70.000 ευρώ που αναγκάστηκε να καταβάλει ως αποζημίωση στον επενδυτή Ε λόγω των εσφαλμένων επενδυτικών συμβουλών των Β και Γ. Την ιστορική βάση της αγωγής αποζημίωσης αποτέλεσε ο ισχυρισμός ότι είχαν παρασχεθεί προφανώς εσφαλμένες επενδυτικές συμβουλές. Οι εναγόμενοι αρνήθηκαν την αγωγή. Ισχυρίσθηκαν ότι η αγωγή ήταν απορριπτέα ως αόριστη ή νόμω αβάσιμη, διότι δεν αναφερόταν ότι οι Β και Γ είχαν ενεργήσει υπαιτίως. Σε κάθε περίπτωση αντέταξαν ότι ενήργησαν νόμιμα. Η Α από την πλευρά της ισχυρίσθηκε ότι οι Β και Γ ήταν αυτοί που έπρεπε να ισχυρισθούν την έλλειψη υπαιτιότητός τους ενόψει της φύσεως της προβαλλόμενης αξιώσεως. Αναπτύχθηκαν εκατέρωθεν οι ίδιοι πραγματικοί ισχυρισμοί όπως στην προηγηθείσα δίκη για την καταγγελία. Έλαβαν χώρα αποδείξεις. Το δικαστήριο θεώρησε ότι υφίσταται δεδικασμένο από την εκδοθείσα τελεσίδικη απόφαση για το κύρος της καταγγελίας ως προς το θέμα της πλημμελούς εκπληρώσεως των υποχρεώσεων, ενώ δεν μπόρεσε να σχηματίσει από τις διεξαχθείσες αποδείξεις πλήρη δικανική πεποίθηση ως προς το θέμα της υπαιτιότητος. Έκανε πλήρως δεκτή την αγωγή, υποχρεώνοντας τους Β και Γ να καταβάλουν στην Α το ποσό των 70.000 ευρώ. Η απόφαση κατέστη τελεσίδικη.

Στη συνέχεια ο Γ που επιθυμούσε να δώσει ένα τέλος στην υπόθεση ενόψει νέας επαγγελματικής σχέσεως που είχε καταρτίσει, κατέβαλε το ποσό των 70.000 ευρώ στην Α κι άσκησε αγωγή κατά του Β με αίτημα να του καταβάλει το ποσό των 35.000 ευρώ. Ο Β αρνήθηκε την αγωγή υποστηρίζοντας ότι προεχόντως (κατά 90%) υπεύθυνος για τη ζημία είναι ο ίδιος ο Γ. Προσέθεσε ότι το θέμα αυτό έχει κριθεί από τις εκδοθείσες δικαστικές αποφάσεις στις δίκες με την Α. Ερωτάται:

1. Νομίμως έκρινε το δικαστήριο που απέρριψε ως μη νόμιμη την αγωγή καταγγελίας ως προς το δεύτερο σκέλος αυτής για τη διαπίστωση της πλημμελούς εκπληρώσεως των υποχρεώσεων;
2. Νομίμως έκρινε το δεύτερο δικαστήριο που ασχολήθηκε με την αγωγή αποζημιώσεως δεχόμενο ότι υπάρχει δεδικασμένο από την πρώτη απόφαση ως προς την πλημμελή εκπλήρωση των υποχρεώσεων;
3. Πώς συνδέονται οι Β και Γ ως εναγόμενοι στις δύο δίκες που άσκησε η Α και πώς χαρακτηρίζετε δικονομικώς την πρώτη αγωγή της Α;
4. Είναι βάσιμος ο ισχυρισμός του Β ότι το θέμα της κατανομής ευθύνης μεταξύ τους έχει κριθεί από τις προηγούμενες δικαστικές αποφάσεις;
5. Παραδεκτώς δέχθηκε το δικαστήριο της πρώτης αγωγής ότι η καταγγελία ήταν έγκυρη και δικαιολογημένη λόγω των απουσιών του Γ;
6. Πώς αξιολογείτε σε σχέση με τη δίκη της αποζημιώσεως (υπό 2) τους εκατέρωθεν ισχυρισμούς για την υπαιτιότητα ή την έλλειψη υπαιτιότητος και είναι ορθή η απόφαση του δικαστηρίου που έκανε δεκτή την αγωγή καίτοι δεν σχημάτισε πλήρη δικανική πεποίθηση;

① Ορθά εκρίνε το δικαστήριο. Η πλημμελής εκπλήρωση των υποχρεώσεων είναι πραγματικό γεγονός και ως τέτοιο (δεν) μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αγωγής. Αντικείμενο αγωγής είναι μόνο έννομες σχέσεις.

② Όχι: είναι πραγματικά γεγονότα (αγωγή αποζημίωσης, πλημμελής εκπλήρωση υποχρεώσεων) + για τα πραγματικά γεγονότα (δεν) μπορεί να υπάρχει δεδικασμένο.

Το δικαστήριο θα μπορούσε να λάβει υπόψιν του την προηγούμενη δικαστική απόφαση ως δικαστικό τεκμήριο + αυτή: εκτιμάται ελεύθερα.

③ 1η αγωγή = αρνητική αναγνωριστική αγωγή των Β και Γ
Οι Β και Γ (εναγόμενοι) συνδέονται στις δύο δίκες με απλή ομοδικία.

④ Το θέμα της κατανομής της ευθύνης θα κριθεί στη νέα δίκη μετατού τους. (Δεν) δημιουργείται δεδικασμένο στις δίκες των απλών ομοδίκων από τις αποφάσεις που εκδόθηκαν εναντίον τους ως εναγομένων.

⑤ Παραβίαση του ευχερετικού συστήματος (άρθρο 559 ΚΠολΔ: 3ος αναιρετικός λόγος)
- αρνη της ευχερέσεως (ΚΠολΔ 106)
- Οι πραγματικοί ισχυρισμοί εισφέρονται στη δίκη από τους διαδίκους.

⑥ Πρόκειται για απαίτηση από σύμβαση με την έννοια ότι η Α κατέβαλε αποζημίωση στον επενδυτή Ε για πλημμελή εκπλήρωση συμβατικών υποχρεώσεων. Η έλλειψη υπαιτιότητας αποτελεί ένσταση και επομένως, η Α (δεν) χρειάζεται να επικαλεστεί την έλλειψη υπαιτιότητας.
- Η αγωγή της Α ήταν αρχικώς αριθμένη, άρα: ορθά έκρινε το δικαστήριο δεκτό την αγωγή.
- Οι Β και Γ έφεραν τον κίνδυνο για το ότι το δικαστήριο δε σχημάτισε πλήρη δικανική πεποίθηση.

Σεπτέμβριος 2021, πρακτικό ΙΙ

Ο Α άσκησε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών αγωγή κατά της Β και ζήτησε να κηρυχθεί άκυρη ως πλαστή η ιδιόγραφη διαθήκη του Σ, με την οποία εγκαθιστούσε την Β ως αποκλειστικό κληρονόμο της περιουσίας του. Οι διάδικοι κατέθεσαν νόμιμα προτάσεις και επίσης, προσκόμισαν τα πληρεξούσια έγγραφα κατά το άρθρο 96ΚΠολΔ. Την ημέρα της δικασίμου εμφανίστηκε στο ακροατήριο του δικαστηρίου και ο ενάγων Α με τον δικηγόρο του. Η Β ισχυρίστηκε στις ως άνω προτάσεις του (α) ότι ελλείπει η ικανότητα προς το δικολογείν του Α, διότι δεν έχει προσκομιστεί ειδικό πληρεξούσιο από τον δικηγόρο του Α, (β) ότι ο Α δεν ανέφερε στο δικόγραφο της αγωγής του τους μάρτυρες και τα αποδεικτικά μέσα που αποδεικνύουν την πλαστότητα κατά παράβαση του άρθρου 463ΚΠολΔ και κατά τα λοιπά αρνήθηκε την αγωγή. Το Πολυμελές Πρωτοδικείο αφού απέρριψε τους ισχυρισμούς της Β, δέχθηκε την αγωγή κατ'ουσία και κήρυξε την ως άνω διαθήκη πλαστή. Η Β άσκησε νόμιμα έφεση κατά της απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου προβάλλοντας εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και επίσης, άσκησε δικόγραφο προσθέτων λόγων έφεσης παραπονούμενη ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έσφαλε ως προς το ύψος της επιβληθείσας σε βάρος της δικαστικής δαπάνης. Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως ενώπιον του Εφετείου Αθηνών, η Β υπέβαλε με τις προτάσεις της αίτημα για την αναβολή της συζήτησης «εωσότου περατωθεί αμετάκλητα η ποινική διαδικασία» για την πλαστογραφία ως προς την επίδικη διαθήκη και ο Α ζήτησε την απόρριψη του δικογράφου προσθέτων λόγων ως απαράδεκτο. Το Εφετείο για την εξακρίβωση της βασιμότητας του ως άνω λόγου έφεσης εξέδωσε την υπ'αριθμ. 1310/2021 απόφαση του με την οποία, πριν την εξαφάνιση της απόφασης, διέταξε την επανάληψη της συζήτησης και τη διενέργεια της πραγματογνωμοσύνης από άλλο γραφολόγο πραγματογνώμονα, ενώ το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δεν απάντησε στο ως άνω αίτημα για την αναβολή της συζήτησης. Εν τέλει, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο μετά την διεξαγωγή της πραγματογνωμοσύνης απέρριψε την έφεση ως ουσία αβάσιμη και το δικόγραφο των προσθέτων λόγων ως απαράδεκτο, λόγω μη συνδρομής των νομίμων προϋποθέσεων. Κατά της απόφασης αυτής του Εφετείου, άσκησε αναίρεση, η Β, με την οποίαν επικαλέστηκε ότι αυτό με την απόφασή του δεν απάντησε και συνακόλουθα άφησε αδίκαστο το νομίμως υποβληθέν αίτημα της για αναβολή της συζήτησης, καθώς και ότι έσφαλε ως προς την απόρριψη του πρόσθετου λόγου έφεσης. Επίσης, με δικόγραφο προσθέτων λόγων επικαλέστηκε ότι υπάρχει δεδικασμένο για την εγκυρότητα της ως άνω διαθήκης δυνάμει της υπ'αριθμ. 523/2015 τελεσίδικης απόφασης μεταξύ των ίδιων διαδίκων, την οποία προσκόμισε το δικαστήριο. Ερωτάται:

1. Είναι ορθή η απόφαση του δικαστηρίου ως προς την απόρριψη του (α) ισχυρισμού της Β;
2. Είναι ορθή η απόφαση του δικαστηρίου ως προς την απόρριψη του (β) ισχυρισμού της Β;
3. Είναι ορθή η απόφαση του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου για την διεξαγωγή πραγματογνωμοσύνης πριν από την εξαφάνιση της απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου;
4. Τι θα αποφασίσει ο ΑΠ για την αναίρεση της Β;
5. Τι θα αποφασίσει ο ΑΠ για τον πρόσθετο λόγο αναίρεσης;
6. Καθ'υπόθεση, αν η Β ισχυριζόταν ότι ο Α έχει ασκήσει εναντίον της και άλλη προηγούμενη αγωγή για την κήρυξη της πλαστότητας της διαθήκης και παρόλα αυτά το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δίκαζε ενώπιον του αγωγή, θα θεμελιωνόταν λόγος αναίρεσης από την παραβίαση της εκκρεμοδικίας;

① Η προσβολή εγγράφου ως πλαστού απαιτεί ειδική πληρεξουσιότητα (ΚΠολΔ96). Όμως, επειδή ο Α παρίσταται με το δικηγόρο του, η έλλειψη του ειδικού πληρεξουσίου θεραπεύεται και άρα: η απόφαση του δικαστηρίου είναι ορθή.

② Δεν απαιτείται προσοχή όταν ασκείται μια αγωγή. Το άρθρο 463 ΚΠολΔ αφορά εισπράξεις. Επομένως, η απόφαση του δικαστηρίου είναι ορθή.

③ Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο μπορεί να διατάξει πραγματογνωμοσύνη πριν από την εξαφάνιση της απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου με μη οριστική απόφαση.

④ Δεν ελέγχονται αναιρετικά: τα διαδικαστικά ζητήματα (π.χ. αρχή της διάσκεψης) ή η αναβολή της συζήτησης. Ο ΑΠ ελέγχει μόνο τα νομικά ζητήματα. + ειδοποιότητα

⑤ ΚΠολΔ569: Ο πρόσθετος λόγος αναίρεσης δεν ελέγχεται αναιρετικά, εφόσον το δικαστήριο έχει διακριτική ευχέρεια (ΚΠολΔ462).

⑥ ΚΠολΔ562 (παρ.2): Είναι απαράδεκτος λόγος αναίρεσης που στηρίζεται σε ισχυρισμό, ο οποίος δεν προτάθηκε νόμιμα στο δικαστήριο της ουσίας.

Φεβρουάριος 2022, πρακτικό ΙΙ

Ο Α ασκεί αγωγή κατά του Β και ζητεί την καταδίκη του αφενός στην καταβολή ποσού 200.000 ευρώ ως οφειλόμενη εργολαβική αποζημίωση και αφετέρου ποσού 80.000 ευρώ ως οφειλόμενο τίμημα πωλήσεως. Υπέρ του Β παρεμβαίνει, τηρώντας τους όρους των διατάξεων των άρθρων 81 + 238 ΚΠολΔ, ο Ε, ο οποίος είχε εγγυηθεί (ΑΚ847) την καταβολή του τιμήματος πωλήσεως από τον Β. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο κάνει δεκτό στο σύνολό του το αίτημα καταβολής της εργολαβικής αμοιβής και εν μέρει δεκτό το αίτημα της καταβολής του τιμήματος, επιδικάζοντας στον Α για την εν λόγω αιτία ποσό 40.000 ευρώ.

Η απόφαση επιδίδεται στον Β στις 2/3/2021, ο οποίος αδρανεί. Αντίθετα, ο Ε ασκεί στις 5/5/2021 έφεση προσβάλλοντας την πρωτόδικη απόφαση σε όλη της την έκταση και επικαλούμενος εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο κατά την κρίση του περί της βασιμότητας των αγωγικών αιτημάτων. Στη δίκη της εφέσεως συμμετέχει και ο Β καταθέτοντας δικόγραφο προτάσεων, χωρίς προηγουμένως να έχει παρέμβει στη δίκη. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απορρίπτει την έφεση του Ε ως απαράδεκτη, κατά την έκταση που αυτή στρέφεται εναντίον του κεφαλαίου της αποφάσεως που επιδίκασε την εργολαβική αμοιβή, ενώ κατά την έκταση της προσβολής του κεφαλαίου που επιδικάζει εν μέρει το τίμημα την κρίνει ως παραδεκτή και στη συνέχεια, απορρίπτει αυτεπαγγέλτως το αγωγικό αίτημα καταβολής του τιμήματος, ποσού 80.000 ευρώ, ως νόμω αβάσιμο. Ο Α επισπεύδει στη συνέχεια αναγκαστική εκτέλεση κατά του εγγυητή Ε για το ποσό της επιδικασθείσας εργολαβικής αμοιβής ύψους 200.000 ευρώ με την επίδοση σε αυτόν στις 30/11/2021 αντιγράφου του απογράφου της πρωτόδικης αποφάσεως με επιταγή προς εκτέλεση και την κατάσχεση στις 10/12/2021 ενός ακινήτου του Ε. Ο τελευταίος (Ε) ασκεί στις 10/1/2022 ανακοπή για την ακύρωση της επιταγής προς εκτέλεση επικαλούμενος την απόσβεση της επικαλούμενης απαιτήσεως λόγω άφεσης χρέους από τον Α, έπειτα από την επιδίκαση της εφέσεως. Προς απόδειξη του λόγου ανακοπής, ο Ε προσκομίζει την ένορκη βεβαίωση του Μ. Ερωτάται:

1. Έχει ο Ε δικαίωμα προς άσκηση εφέσεως ενόψει της συμπεριφοράς του Β;
2. Είναι ορθή η κρίση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου ως προς το παραδεκτό της εφέσεως του Ε; ✓
3. Είναι παραδεκτή η συμμετοχή του Β στη δίκη επί της εφέσεως του Ε;
4. Είναι ορθή δικονομικώς η απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου ως προς το αίτημα καταβολής του τιμήματος;
5. Είναι παραδεκτός ο λόγος της ανακοπής του Ε;
6. Ποιος άλλος λόγος ανακοπής θα ήταν δυνατό να προβληθεί;

① Ο Ε = αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνων + υπέκει εκεί αναγκαίου ομοδίκου. Μπορεί επομ. ως να αδηθεί έφεση ενόψει της συμπεριφοράς του Β εκτός αν ο κύριος διάδικος παραιτηθεί ④ αν προβαλλει λόγους εναίτιους στο συμφέρον του κύριου διαδίκου.

② Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απέρριψε την έφεση του Ε στο μέτρο που προσβάλλει το κεφάλαιο της εργολαβικής αμοιβής, ενώ παρέλκει εξέταση ως προς την καταβολή του τιμήματος. Επειδή η απόφαση ⑤ επιδόθηκε στον Ε = 2ετής κατακρητική προθεσμία για άδηση εφέσεως (εμπρόθεσμα)

③ Μετατ. πρωτοφανείς + εγγυητή υπάρχει εκεί αναγκαίας ομοδικίας

Β = αναγκαίος ομόδικος (ΚΠολΔ76 παρ.4) ΚΠολΔ76, ΚΠολΔ83, ΚΠολΔ516

Η άδηση των ενδίκων μέσων από κάποιον από τους ομοδίκους έχει αποτελέσματα και για τους άλλους.

④ Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απέρριψε αυτεπαγγέλτως το αίτημα καταβολής τιμήματος ως νόμω αβάσιμο. Το παραδεκτό και το νόμω βάσιμο της αγωγής ελέγχονται αυτεπαγγέλτως, είναι εκτός του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της έφεσης (ΚΠολΔ522), με όριο: την αρχή της μη χειροτέρευσης της θέσης του εκκαλούντος (ΚΠολΔ536 παρ.1).

⑤ ΚΠολΔ933 (παρ.5): Οι ισχυρισμοί που αφορούν την απόσβεση της απαίτησης πρέπει να αποτείνονται μόνο με έγγραφα ⑪ δικαστική ομολογία.
Ο Ε, προς απόδειξη του λόγου ανακοπής προσκόμισε ένορκη βεβαίωση (οψιγενείς ισχυρισμός).
Λόγος ανακοπής = απαράδεκτος.

⑥ Άλλος λόγος ανακοπής = έλλειψη εκτελεστού τίτλου
Ο Ε δεν νομιμοποιείται παθητικώς, αφού η δίκη που τον αφορά εκκίνεται με το τίμημα της πώλησης και όχι την εργολαβική αμοιβή (αντικειμενική συμπλοκή).

Ιούλιος 2022, πρακτικό Ι (Τσικρικάς)

Ο Α ασκεί αγωγή κατά της ετερόρρυθμης εταιρείας Ε, που εδρεύει στη Λάρισα, με αίτημα την καταδίκη της στην καταβολή ληξιπρόθεσμης οφειλής ύψους 300.000 ευρώ από σύμβαση εμπορικής αντιπροσωπείας. Προς υποστήριξη της Ε παρεμβαίνουν στην εκκρεμή δίκη τηρώντας τους όρους των άρθρων 81 + 238 ΚΠολΔ, αφενός ο συνοφειλέτης της εις ολόκληρον Σ και αφετέρου ο ομόρρυθμος εταίρος της Ο. Η Ε με τις προτάσεις της ομολογεί την ιστορική βάση της αγωγής και προβάλλει τον ισχυρισμό περί εικονικότητας της συμβάσεως. Περαιτέρω, η Ε με την προσθήκη επί των προτάσεων προβάλλει επικουρικά τον ισχυρισμό περί αφέσεως του χρέους από τον Α. Οι Σ και Ο αρνούνται την ιστορική βάση της αγωγής. Το δικαστήριο απορρίπτει τον ισχυρισμό περί εικονικότητας ως ουσία αβάσιμο και τον ισχυρισμό περί αφέσεως χρέους ως απαράδεκτο και κάνει δεκτή την αγωγή. Η Ε ασκεί έφεση κατά της αποφάσεως, την οποία στρέφει εναντίον του Α, χωρίς να κλητεύσει στη δίκη της οποιονδήποτε άλλον, και προβάλλει ως λόγο εφέσεως την εσφαλμένη εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων από το δικαστήριο κατά την απόδειξη της ιστορικής βάσεως της αγωγής. Η Ε ασκεί εμπρόθεσμα δικόγραφο προσθέτων λόγων, με το οποίο προβάλλει και πάλι τον ισχυρισμό περί αφέσεως χρέους από τον Α, προς απόδειξη του οποίου προσκομίζει τη σχετική έγγραφη σύμβαση. Με το δικόγραφο των προτάσεών της η Ε προβάλλει και πάλι τον ισχυρισμό περί εικονικότητας, προς απόδειξη του οποίου προσκομίζει την ένορκη βεβαίωση του Μ. Ο Α προς αντίκρουση της εφέσεως ισχυρίζεται ότι αυτή είναι απαράδεκτη, διότι η Ε δεν την έστρεψε και κατά των Σ και Ο, ενώ επίσης στηρίζει επικουρικά το αίτημα της αγωγής του στον αδικαιολόγητο πλουτισμό. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απορρίπτει ως απαράδεκτο τον ισχυρισμό περί αφέσεως χρέους, ωστόσο κάνει δεκτό τον ισχυρισμό περί εικονικότητας, κάνει δεκτή την έφεση της Ε, εξαφανίζει την εκκαλουμένη απόφαση, δικάζει την αγωγή του Α και τελικά την κάνει δεκτή με βάση τον αδικαιολόγητο πλουτισμό. Ο Α επισπεύδει αναγκαστική εκτέλεση κατά της Ε με την επίδοση σε αυτήν στις 10/3/2022 επιταγής προς εκτέλεση κάτω από αντίγραφο του απογράφου της αποφάσεως του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και στις 20/3/2022 κατάσχει ένα ακίνητο της Ε. Η Ε ασκεί στις 30/4/2022 αίτηση αναιρέσεως κατά της τελευταίας αποφάσεως, την οποία στρέφει κατά του Α, επικαλούμενη παράβαση των περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεων. Η Ε ασκεί επίσης, στις 5/4/2022, ανακοπή κατά της επιταγής προς εκτέλεση επικαλούμενη αοριστία της επιταγής. Στις 20/4/2022 η Ε ασκεί δεύτερη ανακοπή κατά της επιβληθείσας κατασχέσεως, προβάλλοντας σε συμψηφισμό με την εκτελούμενη απαίτηση, ληξιπρόθεσμη ανταπαίτηση κατά του Α. Ερωτάται:

1. Μπορεί η αιτίαση περί εσφαλμένης εκτιμήσεως των αποδεικτικών μέσων να αποτελέσει βάσιμο λόγο εφέσεως στη συγκεκριμένη περίπτωση;
2. Είναι βάσιμος ο ισχυρισμός του Α περί απαραδέκτου της εφέσεως της Ε;
3. Ανακύπτει ζήτημα απαραδέκτου της συζητήσεως της;
4. Είναι ορθή η απόρριψη του ισχυρισμού περί αφέσεως χρέους από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο;
5. Είναι ορθή η παραδοχή του ισχυρισμού περί εικονικότητας;
6. Έκρινε ορθά το δευτεροβάθμιο δικαστήριο κάνοντας δεκτή την αγωγή του Α στη βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού; Επί εσφαλμένης κρίσεως, ποιος λόγος αναιρέσεως ιδρύεται;
7. Είναι παραδεκτοί οι λόγοι των ανακοπών που ασκεί η Ε κατά της επιταγής προς εκτέλεση + της κατάσχεσης;

① ΚΠολΔ477: Αν οι ομόδικοι προτείνουν αντιφατικούς ισχυρισμούς, το δικαστήριο εκτιμά ελεύθερα την επιρροή τους στη διαδικασία και στην απόφαση. + ΚΠολΔ325
Η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων εν προκειμένω (Σε) μπορεί να αποτελέσει παραδεκτό και βάσιμο λόγο έφεσης.

② Σ + Ο = αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνοντες (όχι διάδικοι) → ο ισχυρισμός του Α = αβάσιμος
ΚΠολΔ76 παρ.4: Η άσκηση των ενδίκων μέσων από κάποιον από τους ομόδικους έχει αποτελέσματα και για τους άλλους.

③ Όλοι οι αναγκαίοι ομόδικοι καθίστανται εναπαλείπτες και πρέπει να καλούνται στη συζήτηση. Επομένως, επειδή κλητεύθηκε μόνον ο Α: η συζήτηση είναι απαράδεκτη.

④ Ο ισχυρισμός περί αφέσεως χρέους προβλήθηκε παραδεκτά από την Ε με πρόσθετο λόγο έφεσης, αποδείχθηκε με έγγραφη σύμβαση και απορρίφθηκε από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο. Η κρίση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου περί του παραδεκτού = εσφαλμένη, διότι (Σε) λήφθηκαν υπόψιν αυτοτελείς πραγματικοί ισχυρισμοί. Ιδρύεται ο 14ος αναιρετικός λόγος του άρθρου 559 ΚΠολΔ.

⑤ Ο ισχυρισμός περί εικονικότητας από τη φύση του (Σε) μπορεί να είναι ουσιαστική ένσταση (Α) να αποδείκνει παραλήρημα (δικαιοκωλυτική ένσταση). Επειδή προβάλλεται με το δικόγραφο των προτάσεων (καθυστερημένα) = απαράδεκτος ισχυρισμός (ουσία αβάσιμος). Θα μπορούσε να προβληθεί ως λόγος έφεσης (Π) με πρόσθετο λόγο έφεσης. Η κρίση του δευτεροβάθμιου δικαστ. είναι εσφαλμένη + ιδρύεται ο 14ος αναιρετικός λόγος του άρθρου 559 ΚΠολΔ.

⑥ Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο κρατεί και δικάζει την αγωγή στην έκταση που έχει μεταβιβαστεί ενώπιόν του: ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΤΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΕΦΕΣΗΣ (ΚΠολΔ522)
- κύρια βάση = εξωσυμβατική αιτία
- επικουρική βάση = αδικαιολόγητος πλουτισμός

+ ΚΠολΔ526, ΚΠολΔ527 παρ.1

Παρόλ' οι αγωγικοί ισχυρισμοί αποτελούν αυτοτελείς ισχυρισμούς, ο εναγων (Σε) μπορεί να μεταβάλει την ιστορική (αγωγική) βάση της αγωγής του. Θα μπορούσε ωστόσο να προβάλει αντενστάσεις (Α) να αρνηθεί την αγωγή.

Ιδρύονται θεωρητικά 2 αναιρετικοί λόγοι
- 8ος αναιρ. λόγος (ληφθηκαν υπόψιν αυτοτελείς πραγματικοί ισχυρισμοί)
- 14ος αναιρ. λόγος (το δικαστηριο αφησε εφαλμένα ανετέταστη την επικουρική βάση)

⑦ Ο Α επισπεύδει αναγκαστική εκτέλεση προς την Ε. Η επιταγή προς εκτέλεση επιδόθηκε στην Ε στις 10/3 και στις 20/3 κατασχέθηκε το ακίνητό της. Άσκησε αναίρεση στις 30/4, δηλ. αφού παρήλθε το 30ήμερο. Επομένως, πεπερασμένως και η αναίρεση ασκήθηκε εκπρόθεσμα.
- 1ος λόγος ανακοπής = παραδεκτος, εμπρόθεσμος
- 2ος λόγος ανακοπής = απαράδεκτος. Έπρεπε να είχε προβληθεί με την 1η ανακοπή

Ιούλιος 2022, πρακτικό ΙΙ

Ο Α άσκησε αγωγή ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου κατά του Β, ομόρρυθμου εταίρου της ομόρρυθμης εταιρίας Γ με αίτημα την ακύρωση της συμβάσεως πωλήσεως παραθαλάσσιου οικοπέδου επιφάνειας 50.000 τμ. Το εν λόγω ακίνητο ο Α το είχε αγοράσει από τον Β για την ανέγερση ξενοδοχειακής μονάδας βασιζόμενος στις διαβεβαιώσεις του για τη δυνατότητα οικοδομήσεως ξενοδοχείου. Εντούτοις, όπως διαπίστωσε εκ των υστέρων, η ανέγερση ξενοδοχείου ήταν ανέφικτη, ο δε εναγόμενος Β τον είχε εξαπατήσει ως προς τη δυνατότητα ανέγερσης ξενοδοχείου παρέχοντας του πλαστογραφημένα έγγραφα. Εκδόθηκε απόφαση που ακύρωσε τη σύμβαση πωλήσεως λόγω της απάτης του Β. Ασκήθηκε έφεση από τον Β. Στη δίκη της έφεσης, ο Α επικαλέστηκε συμπληρωματικά με τις προτάσεις του για τη θεμελίωση της ακυρότητας της συμβάσεως πωλήσεως την προφανή δυσαναλογία παροχής και αντιπαροχής, αφού το πραγματικό τίμημα ήταν πολύ υψηλότερο του αναγραφόμενου στο συμβόλαιο. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απέρριψε τον συμπληρωματικό ισχυρισμό του Α ως απαράδεκτο, ωστόσο απέρριψε και την έφεση του Β, δεχόμενο την απάτη του Β. Εν συνεχεία, ο Α άσκησε αγωγή αποζημίωσης κατά του Β, διότι είχε υποστεί ζημία, αφού απώλεσε άλλη προσοδοφόρα, κατά τους ισχυρισμούς του, ευκαιρία αγοράς ακινήτου και ανέγερσης ξενοδοχείου. Επί της δεύτερης αγωγής, ο Β ισχυρίστηκε με τις προτάσεις του ότι ουδέποτε εξαπάτησε τον Α, αλλά ότι και ο ίδιος βασίστηκε στα έγγραφα, που του είχε παράσχει ο δικαιοπάροχός του Δ, από τον οποίον είχε αποκτήσει προ δεκαετίας. Το δικαστήριο της δεύτερης αγωγής, αν και δεν πείστηκε από τους ισχυρισμούς του ενάγοντος Α, εντούτοις θεώρησε ότι δεσμεύεται από το δεδικασμένο της πρώτης αγωγής για την ύπαρξη απάτης και δέχτηκε το αίτημα της αγωγής αποζημίωσης. Επιδίκασε τελεσίδικα στον Α 2 εκατομμύρια ευρώ. Στη συνέχεια, ο Α επισπεύδει αναγκαστική εκτέλεση κατά του Β με την επίδοση σε αυτόν επιταγής προς εκτέλεση και στη συνέχεια, ο Α επιδίδει στην εταιρία Γ κατασχετήριο, με το οποίο κατάσχει, μέχρι του ποσού των 2 εκατομμυρίων ευρώ, το μερίδιο που αναλογεί στον Β από τα κέρδη της εταιρικής χρήσης. Η Γ ασκεί ανακοπή ισχυριζόμενη ότι εσφαλμένα επιδόθηκε το κατασχετήριο σε αυτήν, καθώς δεν έχει σχέση με την επισπευδόμενη εκτέλεση, επίσης δε ότι το μερίδιο του Β επί των κερδών της είναι ούτως ή άλλως ακατάσχετο. Ο Β ασκεί ανακοπή κατ' άρθρο 933ΚΠολΔ επικαλούμενος την ανυπαρξία της απαιτήσεως αποζημιώσεως εναντίον του εν λόγω σφάλματος του δικαστηρίου κατά την ερμηνεία σχετικών διατάξεων, όπως και αρνητική αναγνωριστική αγωγή με αίτημα να αναγνωρισθεί η ανυπαρξία της απαίτησης για αποζημίωση του Α. Ερωτάται:

1. Έπραξε ορθά το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απορρίπτοντας τον ισχυρισμό του Α για ακυρότητα της συμβάσεως λόγω δυσαναλογίας παροχής και αντιπαροχής;
2. Εφόσον ο Β θεωρεί ότι την ευθύνη του προς αποζημίωση του Α την προκάλεσε ο Δ, πώς θα μπορούσε να ενεργήσει δικονομικά στο πλαίσιο της δεύτερης αγωγής του Α εναντίον του;
3. Ορθά έκρινε το δικαστήριο της δεύτερης αγωγής που θεώρησε ότι δεσμεύεται από το δεδικασμένο της απόφασης επί της πρώτης αγωγής;
4. Ανεξάρτητα από την απάντησή σας στο προηγούμενο ερώτημα, ελέγχεται με ένδικο μέσο η συγκεκριμένη πλημμέλεια και σε καταφατική περίπτωση, για ποιον λόγο;
5. Είναι βάσιμοι οι λόγοι της ανακοπής που επικαλείται η Γ;
6. Τι θα αποφασίσει το δικαστήριο ως προς την ανακοπή του Β;
7. Παραδεκτά ασκείται αρνητική αναγνωριστική αγωγή από τον Β;

① Ο Α επικαλέστηκε με τις προτάσεις του στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο ακυρότητα της σύμβασης πωλήσεως λόγω δυσαναλογίας παροχής και αντιπαροχής. Το εφετείο ορθώς απέρριψε τον ισχυρισμό του Α διότι: στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο απαγορεύεται κάθε μεταβολή της βάσης της αγωγής και του αντικειμένου της δίκης, ακόμη κι αν ο αντίδικος συναινεί.

ΚΠολΔ223: Όταν επέλθει εκκρεμοδικία είναι απαράδεκτη η μεταβολή του αιτήματος της αγωγής.
ΚΠολΔ224: Είναι απαράδεκτο να μεταβληθεί η βάση της αγωγής.
ΚΠολΔ526: Είναι απαράδεκτη στην κατ' έφεση δίκη κάθε μεταβολή της βάσης, του αντικειμένου και του αιτήματος της αγωγής.

② Μεταξύ των Β και Δ υπάρχει προϋφιστάμενη της δίκης έννομη σχέση, η οποία θεμελιώνει δικαίωμα αποζημίωσης του Β κατά του Δ. Άρα, ο Β θα μπορούσε να προσεπικαλέσει στη δίκη τον Δ.

προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή (ΚΠολΔ88)

Όμως, απαιτείται ο προσεπικαλών (Β) να αποδέχεται και δική του συνυπαιτιότητα (ενοχή). Εν προκειμένω: ο Β δεν αποδέχεται δική του ενοχή και γι' αυτό θα μπορούσε να ωφελούσε και αμιγή αποζημίωσης (παρεμπίπτουσα αμιγή) κατά του Δ.

③ Το δικαστήριο της δεύτερης αγωγής εσφαλμένα θεώρησε ότι κρίνεται από το δεδικασμένο της απόφασης της πρώτης αγωγής, διότι (δεν) παράγεται δεδικασμένο για την απάτη
= (δεν) είναι έννομη σχέση η δικαίωμα + ΚΠολΔ331.

④ Ισχύει ο ίδιος αναιρετικός λόγος του άρθρου 559 ΚΠολΔ.

⑤ Κατάσχεση εις χείρας τρίτου = Οι λόγοι ανακοπής που επικαλείται η Γ είναι αβάσιμοι.
Η εταιρική μερίδα του Β κατέχεται (είναι ανατασχετη), όμως: τα εταιρικά κέρδη κατάσχονται.

⑥ Ο Β ασκεί ανακοπή (ΚΠολΔ933) επικαλούμενος την ανυπαρξία απαιτήσεως αποζημιώσεως εναντίον του. Παρότι (δεν) απαγορεύεται η άσκηση ανακοπής λόγω της ύπαρξης δεδικασμένου, η ανακοπή = απαράδεκτη (ΚΠολΔ934)

⑦ Σφάλμα παρήκθη δεδικασμένο, (δεν) μπορεί να ασκηθεί ανακοπή = απαράδεκτη / απορρίπτεται.

Φεβρουάριος 2023, πρακτικό II

Η ανώνυμη εταιρεία Ε ενάγει το πιστωτικό ίδρυμα Π και ζητεί να διαγνωσθεί η ανυπαρξία της οφειλής της από χορηγηθέν δάνειο. Έπειτα από την άσκηση της ανωτέρω αγωγής το Π ασκεί αγωγή κατά του Μ, κυρίου μετόχου της Ε, ο οποίος είχε εγγυηθεί την αποπληρωμή του δανείου και ζητεί την καταδίκη του στην καταβολή του οφειλόμενου ποσού από το δάνειο. Ο Μ προς αντίκρουση της αγωγής του Π ισχυρίζεται με τις εμπρόθεσμες κατατεθείσες προτάσεις του ότι η οφειλή αποσβέσθηκε έπειτα από την κατάρτιση συμβάσεως αφέσεως χρέους μεταξύ της Ε και του Π (ΑΚ454). Το δικαστήριο απέρριψε τον ισχυρισμό αυτόν του Μ ως ουσία αβάσιμο και έκανε δεκτή την αγωγή του Π ως ουσία βάσιμη. Η απόφαση κηρύσσεται προσωρινά εκτελεστή. Το Π επιδίδει στις 10/4/2022 αντίγραφο του απογράφου της αποφάσεως με επιταγή προς εκτέλεση στον Μ. Αυτός ασκεί έφεση κατά της πρωτόδικης αποφάσεως στις 20/5/2022 και επικαλείται εσφαλμένη εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων κατά την κρίση της ουσιαστικής βασιμότητας της αγωγής του Π. Κατά την εκδίκαση της εφέσεως του ο Μ υποβάλλει με τις εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις του εκ νέου τον ισχυρισμό περί αφέσεως χρέους. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απορρίπτει την έφεση του Μ ως απαράδεκτη με απόφασή του που εκδίδεται στις 20/12/2022. Στις 10/1/2023 το Π κατάσχει ένα ακίνητο του Μ. Ο τελευταίος ασκεί ανακοπή στις 5/2/2023 κατά της κατασχέσεως προβάλλοντας ως λόγο ανακοπής τον ισχυρισμό περί αποσβέσεως της απαιτήσεως του Π δια συμψηφισμού με ανταπαίτηση της Ε, στον οποίο είχε προβεί η τελευταία με εξώδικη δήλωση των δικαστικών αγώνων. Προσκομίζει μάλιστα (ο Μ) και τη σχετική εξώδικη δήλωση της Ε. Τελικά, διενεργείται αναγκαστικός πλειστηριασμός, τον οποίο προσβάλλει με ανακοπή ο Μ προβάλλοντας ως λόγο ανακοπής τον ισχυρισμό περί αποσβέσεως της εκτελούμενης αξιώσεως λόγω συμψηφισμού με ανταπαίτηση του (του Μ) κατά του Π, στον οποίο (συμψηφισμό) προβαίνει με σχετική δήλωση στο δικόγραφο της ανακοπής. Ερωτάται:

1. Επηρεάζει η αγωγή της Ε κατά του Π την εκδίκαση της αγωγής του Π κατά του Μ;
2. Εάν ο Μ επιθυμεί τη συμμετοχή της Ε στη δίκη επί της αγωγής του Π εναντίον του, καθώς και την καταδίκη της στην απόδοση σε αυτόν του όποιου ποσού καταδικασθεί αυτός να καταβάλει στον Π, πώς πρέπει να ενεργήσει δικονομικώς;
3. Μπορεί η Ε να παρέμβει υπέρ του Μ στη δίκη της εφέσεως και σε καταφατική περίπτωση πώς χαρακτηρίζεται η εν λόγω παρέμβαση;
4. Είναι ορθή η απόρριψη της εφέσεως του Μ;
5. Προβάλλεται παραδεκτώς ο ισχυρισμός του Μ σε δεύτερο βαθμό;
6. Τι θα αποφανθεί το δικαστήριο επί του λόγου της ανακοπής κατά της κατασχέσεως;
7. Είναι παραδεκτός ο λόγος ανακοπής κατά του αναγκαστικού πλειστηριασμού;

① 1η αγωγή (Ε−Π) = αναγνωριστικό αίτημα
2η αγωγή (Π−Μ) = καταψηφιστικό αίτημα
- όχι ταυτότητα αιτήματος = όχι δεδικασμένο
- καταψηφιστικό αίτημα ← ευρύτερο αίτημα
  ← εμπεριέχει και καταψηφιστ. αίτημα

② . προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή (ΚΠολΔ88) + ΚΠολΔ238
. προσεπίκληση αναγκαίου ομοδίκου

③ Η Ε ως αναγκαίος ομόδικος μπορεί να παρέμβει στη δίκη αυτοτελώς = αυτοτελής πρόσθετη παρεμβαση
καταλαμβάνεται από το δεδικασμένο και την εκτελεστότητα της απόφασης.

④ Η απόφαση επιδόθηκε στον Μ 10/4 κι αυτός ασκησε έφεση 20/5. Η έφεση του Μ είναι απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη, αφού η προθεσμία = 30 ημέρες από την επίδοση της απόφασης (ΚΠολΔ518).

⑤ ΚΠολΔ526: Είναι απαράδεκτη στην κατ' έφεση δίκη καθε μεταβολή της βάσης, του αιτικειμένου και του αιτήματος της αγωγής και αν ο αντίδικος συναινεί.

Απαγορεύεται ο εκκαλών να προβάλει στη δίκη ενστάσεις που δεν είχε προβάλει στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, ενώ υφίσταντο. ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ: οψιγενείς (η) οψιφανείς ενστάσεις.

⑥ Οι ενστάσεις, είτε είχαν προταθεί στη δίκη, είτε όχι: καταλαμβάνονται από το δεδικασμένο.
Κατά συνέπεια: δεν μπορούν να προταθούν ως λόγοι ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ.
Εξαιρέσεις ← ένσταση μη εκπληρωθέντος συναλλάγματος
← ένσταση υποβολής ανταπαίτησης για συμψηφισμό.

Εξώδικη δήλωση που αποδεικνύει συμψηφισμό = απαράδεκτος λόγος δεδικασμένου

⑦ ΚΠολΔ935: Λόγοι ανακοπής που είναι ήδη γεννημένοι και μπορούν να προταθούν στη δίκη της ανακοπής είναι απαράδεκτοι όταν προταθούν σε οποιαδήποτε μεταγενέστερη δίκη.

Ο λόγος ανακοπής κατά του αναγκαστικού πλειστηριασμού = εκπρόθεσμος/απαράδεκτος
(έπρεπε να είχε προβληθεί στην κατάσχεση).

Πρακτικό ζήτημα 1

Ο Α έχει τελεσίδικη καταψηφιστική απόφαση, με την οποία ο Β, ομόρρυθμος εταίρος της ομόρρυθμης εταιρείας Ε, καταδικάστηκε να του καταβάλει 20.000 ευρώ λόγω αθέτησης συμβατικής υποχρέωσης. Ο Α, την 1η Μαρτίου επιδίδει στην εταιρεία Ε κατασχετήριο, με το οποίο την επιτάσσει να μην καταβάλει στον Β μέχρι του ποσού των 20.000 ευρώ το αναλογούν σε αυτόν μερίδιο από τα κέρδη της χρήσης που αναλογεί στον Β. Η εταιρεία Ε δεν προβαίνει σε δήλωση. Ο Α (δανειστής) στις 3 Απριλίου του ιδίου έτους ασκεί εναντίον της Ε ανακοπή (ΚΠολΔ986), ζητώντας την καταβολή σε αυτόν του ποσού των 20.000 ευρώ. Κατά τη συζήτηση της ανακοπής η Ε ισχυρίζεται τα ακόλουθα: ότι (α) η ανακοπή του δανειστή είναι απαράδεκτη, αφού αυτή δεν είναι υποκείμενο της αναγκαστικής εκτελέσεως, (β) η ανακοπή είναι εκπρόθεσμη, (γ) η αξίωση επί των κερδών (ΟΕ) είναι ακατάσχετη και (δ) η αξίωση του δανειστή Α κατά του οφειλέτη Β έχει ούτως ή άλλως παραγραφεί. Ερωτάται:

1. Είναι βάσιμοι οι 3 πρώτοι ισχυρισμοί της εταιρείας Ε;
2. Παραδεκτά προτείνονται από την εταιρεία Ε ο 3ος + ο 4ος ισχυρισμός;

Πρακτικό ζήτημα 2

Ο Α άσκησε αγωγή κατά των Β και Γ και ζήτησε να υποχρεωθούν οι τελευταίοι να του καταβάλουν εις ολόκληρον (α) το ποσό των 50.000 ευρώ ως περιουσιακή ζημία από αδικοπραξία λόγω σωματικής βλάβης που προξένησαν οι Β και Γ σε σχετική συμπλοκή τους και (β) το ποσό των 20.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε εν μέρει τη αγωγή και υποχρέωσε τους Β και Γ με προσωρινώς εκτελεστή απόφαση να καταβάλουν εις ολόκληρον στον Α το ποσό των 20.000 ευρώ για τη ζημία και το ποσό των 5.000 ευρώ για την ηθική βλάβη. Ο Α **επέδωσε** την απόφαση στον Β στις 20/3/2013 και ο Β άσκησε έφεση στις 25/3/2013 επικαλούμενος εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων ως προς το κεφάλαιο της περιουσιακής ζημίας του Α. Έφεση άσκησε και ο Α στις 20/4/2013 την οποία έστρεψε μόνον κατά του Β και ζήτησε να εξαφανιστεί η απόφαση λόγω εσφαλμένης εκτίμησης των αποδείξεων και να γίνει εξ ολοκλήρου δεκτή η αγωγή του. Έφεση άσκησε και ο Γ στις 22/4/2013 και ζήτησε να εξαφανιστεί η απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, λόγω κακής εκτίμησης των αποδείξεων και να απορριφθεί η αγωγή του Α. Ο Β ισχυρίστηκε ότι η έφεση του Α είναι απαράδεκτη, διότι δεν έχει στραφεί και κατά του Γ. Το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απέρριψε την έφεση του Γ ως εκπρόθεσμη, ενώ δέχθηκε εν μέρει την έφεση του Β και συνακόλουθα την αγωγή του Α και υποχρέωσε τους Β και Γ να καταβάλουν στον Α το ποσό των 10.000 ευρώ ως περιουσιακή ζημία και το ποσό των 3.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Ο Α επέσπευσε αναγκαστική εκτέλεση κατά του Β με βάση την ωσάνω απόφαση. Ο Β άσκησε ανακοπή υποστηρίζοντας ότι κακώς επισπεύδεται εκτέλεση εναντίον του, διότι έχει ήδη ασκήσει αναίρεση κατά της ωσάνω απόφασης του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και αίτηση αναστολής εκτέλεσης της απόφασης, η οποία εκκρεμεί στον ΑΠ και σε κάθε περίπτωση ο Α είναι συνυπαίτιος κατά 60% στην πρόκληση της σωματικής του βλάβης και την περιουσιακή του ζημία. Στη συνέχεια, επειδή ο Α πιστεύει ότι ο Β δεν έχει περιουσία για την ικανοποίηση της απαίτησής του, ζητά με αυτοτελή αίτηση να διαταχθεί η προσωπική κράτηση του Β μέχρι 3 μήνες. Ερωτάται:

1. Είναι παραδεκτή η έφεση του Α και τι θα αποφασίσει το δικαστήριο ως προς τον ισχυρισμό του Β;
2. Ορθώς απέρριψε την έφεση του Γ το δευτεροβάθμιο δικαστήριο;
3. Είναι ορθή η απόφαση του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου ως προς την αποδοχή της έφεσης του Β και την εν συνεχεία μερική αποδοχή της αγωγής του Α, όπως αναφέρεται στο πρακτικό;
4. Είναι νόμιμοι οι ισχυρισμοί του Β που περιέχονται στην ανακοπή;
5. Είναι νόμιμη η αίτηση για την επιβολή της προσωπικής κράτησης του Β;

Πρακτικό ζήτημα 3

Ο Α άσκησε κατά του Β αναγνωριστική αγωγή ακυρότητας λόγω εικονικότητας μιας σύμβασης πώλησης ακινήτου που καταρτίστηκε στην Αθήνα ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Η κατάθεση της αγωγής έγινε στις 30/3/2020. Ο Β ισχυρίστηκε νομίμως με τις προτάσεις του ότι (α) το δικαστήριο είναι κατά τόπον αναρμόδιο, διότι είναι κάτοικος Λαμίας και σε κάθε περίπτωση διότι το ακίνητο κείται στην Κόρινθο, (β) ότι για την απόκτηση δικανικής πεποίθησης από το δικαστήριο ως προς την ιστορική βάση της αγωγής δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη οι προσκομισθείσες από τον Α ένορκες βεβαιώσεις, κατ'εφαρμογή του άρθρου 393παρ.2ΚΠολΔ, το οποίο απαγορεύει την απόδειξη κατά του περιεχομένου του εγγράφου, όπως εδώ της σύμβασης πώλησης ακινήτου, (γ) ότι εν πάση περιπτώσει η κλήση προς λήψη των ενόρκων βεβαιώσεων δεν αναφέρει τη διεύθυνση της κατοικίας του ενόρκως βεβαιώσαντος. Επιπλέον, ο Β κατέθεσε ανταγωγή με αυτοτελές δικόγραφο στο δικαστήριο στις 28/5/2020 και ζήτησε να υποχρεωθεί αυτός να του καταβάλλει το ποσό των 54.000 ευρώ από αδικοπραξία. Ο Α ισχυρίστηκε προς απόκρουση της ανταγωγής του Β ότι (α) το δικαστήριο είναι καθ'ύλην αναρμόδιο, διότι η ανταγωγή υπάγεται λόγω ποσού στην υλική αρμοδιότητα του Μονομελούς Πρωτοδικείου, (β) σε κάθε περίπτωση η ανταγωγή δεν έχει ασκηθεί εμπροθέσμως, (γ) η ανταγωγή δεν είναι συναφής προς την αγωγή του Α. Ερωτάται:

1. Τι θα αποφασίσει το δικαστήριο για τους πιο πάνω ισχυρισμούς των Α και Β;
2. Αν υποτεθεί ότι η αγωγή απορρίπτεται ως αόριστη, τι θα πράξει το δικαστήριο ως προς την ανταγωγή;

Πρακτικό ζήτημα 4

Η εταιρεία Α ασκεί αγωγή κατά του Β με αίτημα να καταδικασθεί να της καταβάλει το ποσό των 50.000 ευρώ από πωλήσεις προϊόντων στον εκλιπόντα πατέρα του Β. Ο Β κατά τη συζήτηση της υποθέσεως αρνείται την ύπαρξη του χρέους χωρίς να προσκομίζει αποδεικτικά στοιχεία. Εκδίδεται απόφαση που κάνει δεκτή την αγωγή και καταδικάζει τον Β στην καταβολή του αιτηθέντος ποσού. Η απόφαση επιδίδεται και ο Β δεν ασκεί έφεση. Μετά από 6 μήνες η εταιρεία Α επισπεύδει αναγκαστική εκτέλεση σε περιουσιακά στοιχεία του Β. Κατά το στάδιο αυτό ο Β ανευρίσκει κατά τους ισχυρισμούς του για πρώτη φορά στο αρχείο του πατέρα του εξοφλητική απόδειξη για το επίδικο χρέος. Παράλληλα, σε επαφή του με τον πρώην υπάλληλο της ατομικής επιχείρησης του πατέρα του Ε λαμβάνει τη διαβεβαίωση, ότι το επίδικο χρέος είχε εξοφληθεί από τον πατέρα του. Ο Ε βεβαιώνει ενόρκως στο ειρηνοδικείο ότι ο πατέρας του Β είχε εξοφλήσει το συγκεκριμένο χρέος. Στη συνέχεια, ο Β ασκεί κατά της εταιρείας Α τα εξής ένδικα βοηθήματα:

1. αρνητική αναγνωριστική αγωγή, με αίτημα αν αναγνωρισθεί η ανυπαρξία απαιτήσεως της εταιρείας Α εναντίον του
2. ανακοπή του άρθρου 933ΚΠολΔ κατά της επισπευδόμενης εκτελέσεως με επίκληση λόγου που αφορά στην ανυπαρξία της απαιτήσεως
3. αγωγή εκ του άρθρου 919ΑΚ με τον ισχυρισμό ότι η απόφαση με την οποία επιδικάσθηκε στην εταιρεία Α η απαίτηση αποκτήθηκε με δόλιο τρόπο και συγκεκριμένα, με παρασιώπηση της εξοφλήσεως που είχε λάβει χώρα

Τι θα αποφασίσουν τα δικαστήρια για τα ανωτέρω ένδικα βοηθήματα και με ποια αιτιολογία;

Πρακτικό ζήτημα 5 (Μαρκουλάκης)

Ο Α, εργολάβος, συνήψε στην Αθήνα με τους Β και Γ, κατοίκους Αθηνών και αμυκυρίους εξ αδιαιρέτου κατά ιδανικά μερίδια, σε ποσοστό 50% έκαστος, ενός οικοπέδου ευρισκομένου στην Κόρινθο και αξίας 400.000 ευρώ, συμβολαιογραφικό προσύμφωνο, με το οποίο οι Β και Γ ανέλαβαν την υποχρέωση, με την ολοκλήρωση της έγερσης τετραώροφης πολυκατοικίας επί του παραπάνω οικοπέδου, να μεταβιβάσει στον Α ή προς όποιον εκείνος επιδείξει τα αναφερόμενα δύο διαμερίσματα. Με την ολοκλήρωση της έγερσης της πολυκατοικίας, ο Α ζητεί από τον Β να μεταβιβάσει στον ίδιο το ένα από τα συμφωνηθέντα διαμερίσματα και στον Δ, με τον οποίο είχε προσυμφωνήσει τη μεταβίβαση του διαμερίσματος και ο οποίος είχε καταβάλει το σχετικό τίμημα, το έτερο εξ αυτών. Οι Β και Γ αρνούνται. Ο Α απευθύνεται σε εσάς και ζητεί τη νομική σας συμβουλή σχετικά με το πώς μπορεί να επιτύχει την ικανοποίηση της αξίωσής του για μεταβίβαση των διαμερισμάτων αντιστοίχως στον ίδιον + στον Δ.

Ποια είναι η απάντησή σας:

Ο Α άσκησε κατά των Β και Γ αγωγή ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ζητώντας να καταδικασθεί ο Α να μεταβιβάσει τα διαμερίσματα.

1. Είναι το δικαστήριο κατά τόπον και καθ'ύλην αρμόδιο;
2. Θα μπορούσε ο Α να ζητήσει με την αγωγή του απόδοση του διαμερίσματος;
   Θα ήταν τότε το ίδιο δικαστήριο αρμόδιο;

Το δικαστήριο με την απόφασή του καταδικάζει τους Β και Γ να μεταβιβάσουν τα διαμερίσματα. Η απόφαση δεν προσβάλλεται με ένδικα μέσα και καθίσταται τελεσίδικη.

3. Περιγράψτε τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης αυτής.
4. Θα αρκούσε απλώς οριστική απόφαση, που είχε κηρυχθεί από το δικαστήριο προσωρινώς εκτελεστή;
5. Σε ποιες ενέργειες απαιτείται να προβεί ακόμη ο Α, προκειμένου να αποκτήσει την κυριότητα του διαμερίσματος;

Έστω ότι κατά τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας, οι Β και Γ μεταβίβασαν στον Ε την κυριότητα του διαμερίσματος, που έπρεπε να μεταβιβαστεί στον Ε.

6. Μπορεί ο Α να εκτελέσει την απόφαση κατά του Ε;
   Ποιες δυνατότητες θα είχε προκειμένου να προστατευτεί;

① Καθ'ύλην αρμόδιο δικαστήριο = Μονομελές Πρωτοδικείο (400.000 : 2 = 200.000) βλ. ΚΠολΔ 11 περ. 1, ΚΠολΔ 14 §2.
Κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο — τόπος κατάρτισης του προσυμφώνου
τόπος εκπλήρωσης της διαπραγματίας } ΚΠολΔ 33
γενική δωσιδικία κατοίκιας του εναγομένου (ΚΠολΔ 22) } προσυμφωνο = ενοχική αγωγή

② ΚΠολΔ 31 αποκλειστική δωσιδικία της συνάφειας — παρεπόμενες αγωγές πα αφορούν την ίδια υπόθεση
συναφείς αγωγές
Το ΚΠολΔ 31 υπερισχύει της αποκλειστικής δωσιδικίας του ακινήτου (ΚΠολΔ 31).
κύριο αίτημα = καταδίκη σε δήλωση βουλήσεως
παρεπόμενο αίτημα = απόδοση του ακινήτου
Καθ'ύλην αρμόδιο δικαστήριο = Πολυμελές Πρωτοδικείο (αφαίρετο αίτημα)

③ Διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης
- απαιτείται εκτελεστός τίτλος (ΚΠολΔ 904)
- έκδοση αποχράφου (ΚΠολΔ 915-918)
- επίδοση στον καθου απογράφου ή αποχράφου με επιταγή προς εκτέλεση (ΚΠολΔ 924)
- παρέλευση 3ημέρου για εκούσια συμμόρφωση στον καθο'α (ΚΠολΔ 924)

④ Το άρθρο 949 ΚΠολΔ (καταδίκη σε δήλωση βούλησης) απαιτεί τελεσίδικη απόφαση.
Αρκεί και διαπτητική απόφαση, η οποία έχει τα χαρακτηριστικά τελεσίδικης απόφασης.
Συνεπώς, (ΟΧΙ) θα αρκούσε απλώς οριστική απόφαση, ακόμη κι αν είχε κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή από το δικαστήριο ή απόφαση αναγκαστικών μέτρων ή άλλοι εκτελεστοί τίτλοι.

⑤ ΑΚ 1033: Για τη μεταβίβαση κυριότητας ακινήτου απαιτείται συμφωνία μεταξύ του κυρίου και εκείνου που την αποκτά, ότι μεταπίπτει ε'αυτόν η κυριότητα για κάποια νόμιμη αιτία.
Η συμφωνία γίνεται με συμβολαιογραφικό έγγραφο και υποβάλλεται σε μεταγραφή.

'Αρα: απαιτείται δήλωση βουλήσεως του Α (σύμβαση) + μεταγραφη.
Δεν αναπληρώνεται η δικαστηρια, παρα μόνο η δηλωση βουλησεως (ΚΠολΔ 949)

⑥ Νομολογία: εαν υπαρχει και επικαιρικό αίτημα (ΚΠολΔ 225 + ΚΠολΔ 325), ο Ε δεσμεύεται και ειναι δυνατόν να επιβληθεί αναγκαστική εκτέλεση εναντιον του.
Θεωρία: επειδή η αιτιωση του Α (ΟΧΙ) ειχε γενηθεί, αν ο Ε (ΟΧΙ) μετέγραψε πριν την έκδοση της απόφασης σκετικά με την κυριότητα του Α, το δεδικασμένο (ΟΧΙ) μπορεί να αντιταχθεί εναντίον του.

Ο Α μπορεί να ζητήσει αγωγή διαρρήξης της μεταβίβασης ως καταδολιευτικής – ασφαλιστικά μέτρα.